

Nr 353

Av herr **Hermansson**, om en mer enhetlig och mindre restriktiv tillämpning av bestämmelserna rörande bostadsbyggandet på landsbygden.

Allmän enighet torde numera råda om att statsmakterna bör medverka till att hejda landsbygdens avfolkning. En levande landsbygd är ett livsvillkor för hela vårt samhälle. Det är härvid väsentligt, att bestämmelserna rörande bostadspolitik och byggnadslagstiftning är så utformade och tillämpas så, att en önskvärd bebyggelse på den rena landsbygden främjas. Under alla omständigheter bör samhällets organ inte lägga hinder i vägen för en sådan utveckling.

De som vill bygga och bo på landsbygden bör få del av den förmån, som de statliga egnahemslånen utgör, så långt detta är möjligt. Dock förekommer på sina håll alltjämt att folk, som vill bosätta sig på den rena landsbygden, utestänges från möjlighet till statliga lån. Det händer sålunda att t. ex. en skogsarbetare eller en hantverkare, som vill avsöndra tomt från föräldragården för att där uppföra bostadshus, vägras avstyckning. Vederbörande blir därmed utan statliga lån. Samma blir ofta förhållandet, när en pensionär vill bygga sig bostad i den by, där han verkat. Det har också förekommit att jordbrukare, vilkens gård i rationaliseringssyfte sammanslagits med annan gård, vägrats avstyckning av den tomt, på vilken hans hus står. Om han velat bo kvar i sitt gamla hem, har han erbjudits att arrendera tomtmarken men har inte kunnat få statliga lån för ombyggnader och reparationer.

Dylika tillämpningar av gällande bestämmelser rörande bostadsbyggandet på landsbygden synes stå i uppenbar motsats till andemeningen i 1953 års riksdags uttalande, att en allmänt restriktiv inställning till egnahembyggandet inte fick vara vägledande för egnahemslångivningen. Riksdagens uttalande 1953 innefattade den viktiga deklARATIONEN, att egnahemslån för nybyggnad på landsbygden borde vägras endast i det fall en uppenbart olämplig plats för huset valts. Gällande bestämmelser om egnahemslån och förbättringslån ger enligt vår mening inte stöd åt en så restriktiv tillämpning, som på vissa håll praktiserats.

Ofta är det sanitetsproblem och planeringsfrågor som får tjäna som förevändning för en restriktiv hållning från myndigheternas sida. Hithörande frågor torde dock kunna lösas på ett för såväl det allmänna som den enskilde avsevärt billigare sätt på den rena landsbygden än i tätorterna. Det borde sålunda vara möjligt att få särbestämmelser för landsbygden, så att

man där finge använda torrklosetter, anordnade så att de fyller rimliga hygieniska krav.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen må hos Kungl. Maj:t anhålla om åtgärder för att åstadkomma en mer enhetlig och mindre restriktiv tillämpning av bestämmelserna rörande bostadsbyggandet på landsbygden.

Stockholm den 26 januari 1957

Herbert Hermansson